

Deși nu mai posedam un trup și o inimă, am simțit totuși un junghi. Eu n-aveam să mai sărut pe nimeni vreodată.

Apoi, în apropiere pietrișul scrâșni sub niște pași. Ethan și Emma se desprinseră neliniștiți. Am țâșnit pe urmele Emmei, care se grăbea să intre la loc în casă. Am privit peste umăr, chiar înainte să trântească ușa, și l-am văzut pe Ethan dispărând în noapte. Apoi, prin fața verandei se strecură o umbră. Puteam să aud respirația sacadată și adâncă a Emmei. Vedeam clar că era speriată. Făcând încă un salt, m-am ținut cu greutate după ea în sus pe scări, spre dormitorul meu, unde Emma voia să se asigure că fereastra era închisă.

Când am ajuns amândouă pe palier, am aruncat împreună o privire în fostul meu dormitor. Fereastra era într-adevăr deschisă, iar în fața ei stătea un tip ce părea cunoscut. Sâangele dispărură de pe fața surorii mele atunci când ii distinse trăsăturile. Eu am dat drumul unui țipăt, care însă se pierdu mut în eter.

Era Thayer Vega. Zâmbi afectat spre Emma, dându-i de înțeles că-i cunoștea toate secretele – mai ales cine *nu era*. Și, într-o clipă, mi-am putut da seama că orice loc ar fi ocupat în viața mea, era unul misterios – și periculos.

Dar oricât m-am străduit, nu mi-am putut aminti despre ce pericol era vorba.

1

EA L-A VĂZUT

– Thayer, spuse Emma Paxton, uitându-se lung la adolescențul din fața ei.

În întunericul din dormitorul lui Sutton, părul lui răvășit părea negru. Deasupra buzelor pline se înălțau pomeții ieșiți în afară. Ochii lui adânci și căprui se mijiră amenințător.

– Bună, Sutton, spuse Thayer, lungind numele.

Emma simți un flori străbătându-i șira spinării. Îl recunoscuse pe Thayer Vega din afișele cu persoane căutate – tipul dispăruse în iunie din Tucson, Arizona. Dar lucrul acesta se petrecuse cu mult timp înainte ca Emma să se îndrepte spre Tucson ca să se întâlnească cu Sutton, sora ei geamănă pierdută cu mult timp în urmă. Cu mult înainte să primească un biletel anonim în care era anunțată că Sutton era moartă și că Emma trebuia să-i ia locul, fără să scape vreo vorbă către cineva... căci altfel...

Emma se străduise să afle totul despre Sutton, cât mai repede: cine erau prietenele ei, cine dușmanii, ce-i plăcea să poarte, ce-i plăcea să facă, cu ce băieți se întâlnea. Venise

în Tucson doar ca să întâlnească un membru al familiei ei – fiind un copil dat în plasament, căuta *cu disperare* o familie, *orice fel* de familie –, însă acum era preocupată de rezolvarea cazului surorii ei. Se simțise ușurată să le excludă pe cele mai apropiate prietene ale lui Sutton și pe sora ei, dar Sutton își făcuse o sumedenie de dușmani... și ucigașul putea fi oricare dintr-un număr mare de persoane.

Dintre acestea, făcea parte și Thayer. Ca despre mulți alții implicați în viața lui Sutton, Emma își luase informațiile despre el combinând postările de pe Facebook, bârfele și veștile de pe site-ul *Ajutați-ne să-l găsim pe Thayer*, pe care familia lui îl crease după ce acesta dispăruse din oraș. Era ceva periculos în legătură cu el – toată lumea susținea că era amestecat în niște chestii dubioase și că avea un temperament mizerabil. Și, potrivit zvonurilor, Sutton avea legătură cu dispariția lui.

Sau poate, m-am gândit eu, privind la băiatul cu ochi aprinși din odaia mea, Thayer avea legătură cu dispariția mea. În minte îmi apăru o imagine adusă de o amintire. Mă vedeam stând în dormitorul lui Thayer, amândoi privindu-ne cu înverșunare. „Fă ce vrei”, m-am rățoit eu, întorcându-mă spre ușă. Thayer părea rănit, apoi în ochi i-a apărut o privire furioasă. „Bine”, a spus răstăt. „Aşa o să fac.” N-aveam idee de la ce pornise cearta, dar era clar că-l călcasem pe nervi.

– Ce s-a întâmplat? spuse Thayer, măsurând-o pe Emma și încrucișându-și brațele peste pieptul puternic, de jucător de fotbal.

Expresia lui atotcunoscătoare era aidoma cu cea din afișul cu CĂUTAT.

– Ți-e teamă de mine?

Emma înghiță în sec.

– D... de ce m-aș teme *de tine?* spuse ea cu cel mai dur ton pe care reuși să și-l găsească, tonul rezervat fraților de adoptie care-o pișcau de fund, mamelor sociale cu tulburări de personalitate și tipilor odioși care hoinăreau prin suburbiile rău famate prin care crescuse, după ce mama ei naturală, Becky, se debarasase de ea.

Dar era doar de fațadă. Era ora 3 dimineată, într-o zi de duminică. Prietenele lui Sutton, aflate jos, adormiseră repede după o petrecere de absolvire în pijamale. La fel și cei doi Merceri. Chiar și marele danez al familiei, Drake, sforăia de zor în dormitorul cel mare. În liniștea stranie, Emma nu putea să nu se gândească la biletul primit în mașina lui Laurel, în prima ei dimineată petrecută în Arizona: *Sutton este moartă. Nu mai spune nimănuি. Continuă să te prefaci că ești ea... sau urmezi tu.* Și mâinile puternice, îngrozitoare, care-o strangulaseră cu lanțul de la medalionul lui Sutton acasă la Charlotte, o săptămână mai târziu, amenințând-o din nou să-și țină gura. Și silueta impozantă, întunecată, pe care-o văzuse în sala de spectacole a liceului, exact după ce un reflector căzuse la câțiva centimetri de capul ei. Dacă în spatele acestora se aflase Thayer?

Thayer rânji, ca și cum i-ar fi citit gândurile.

– Sunt sigur că ai tu motivele tale.

După care se lăsă pe spate și o privi de parcă ar fi putut vedea prin ea – ca și cum el ar fi fost cauza pentru care ea se găsea acolo, pretinzând că era sora ei moartă.

Emma își roti privirea, evaluându-și șansele de scăpare, dar Thayer o înhăță de braț înainte ca ea să se depărteze de el. Strânsoarea era puternică și fata dădu drumul unui țipăt ascuțit, instinctiv. Thayer îi puse o mână la gură.

– Ești nebună? mărâi el.

– Mmm! gemu Emma, luptându-se să respire prin mâna care o sufoca.

Băiatul stătea atât de aproape de ea, încât putea să simtă mirosul de gumă de mestecat cu scorțișoară și să-i vadă micii pistrii care-i punctau șaua nasului. Se zbătu, simțind cum o cuprinde panica. Îl mușcă aprig de mâna care avea un gust sărat, de pământ.

Thayer blestemă și făcu un pas înapoi, dându-i drumul Emmei. Fata se depărta de el. Băiatul lovi cu cotul într-o vază verde marin aflată pe raftul din dormitor. Vaza prinse să se legene, se prăbuși pe podea și se sparse în zeci de cioburi mici.

Pe hol se aprinse o lumină.

– Ce-a fost asta? strigă o voce.

Se auziră pași și, câteva secunde mai târziu, părinții lui Sutton dădură buzna în dormitor.

I se alăturără Emmei. Părul doamnei Mercer era ciufulit și, pe sub capot, purta o cămașă de noapte lăbărțată, galbenă. Maioul alb al domnului Mercer era băgat aiurea în pantalonii

de pijama de flanel albaștri, iar părul argintiu îi stătea ridicat ca niște țepușe.

Când îl observară pe intrus, cei doi făcură ochii mari. Domnul Mercer se interpuse între Emma și Thayer. Doamna Mercer puse un braț protector pe după umerii fetei, strângând-o lângă ea. Emma primi cu recunoștință îmbrățișarea mamei adoptive a lui Sutton, frecându-și cele cinci semne dureroase care-i apăruseră pe braț după strânsoarea lui Thayer.

Văzându-mi părinții apărând-o pe Emma de Thayer, sentimentele mele erau amestecate. Erau îngrijorați doar pentru că ea țipase... sau pentru că era ceva mult mai sinistru în legătură cu Thayer, ceva ce știau despre el dintr-o altercație din trecut?

– Tu! mugi domnul Mercer la Thayer. Cum îndrăznești? Cum ai intrat?

Thayer se mărgini să-l privească, cu o urmă de rânjet pe buze. Nărite domnului Mercer se umflăra. Falca pătrată devine amenințătoare, ochii-i albaștri scoteau fulgere și pe frunte îi pulsa o venă. Pentru o secundă, Emma se întrebă dacă domnul Mercer presupunea că Sutton îl invitase pe Thayer în odaia ei și era furios că fata lui primise un băiat la ora trei dimineața. Dar apoi băgă de seamă felul în care domnul Mercer și Thayer se încovoiaseră, ca și cum s-ar fi pregătit să se repeată unul la altul. Părea că ceva întunecat și plin de ură plutea în aer între cei doi, ceva ce nu avea nicio legătură cu Sutton.

Pe scări se auziră alți pași. Laurel și Madeline apărură în pragul ușii venind din salonul unde avuseseră loc petrecerea în pijamale.

— Ce se-ntâmplă aici? bombăni Laurel, frecându-și ochii.

Apoi îl văzu pe Thayer. Ochii ei luminoși se făcură uriași și-și acoperi gura cu degete tremurătoare.

Madeline era îmbrăcată într-o cămașuță neagră, iar păru-i negru era strâns la spate într-un coc perfect, chiar dacă era toiul nopții. Își făcu loc cu coatele printre Laurel și doamna Mercer. Rămase cu gura căscată. Întinse mâna să se prindă de Laurel, ca și cum i-ar fi venit să leșine.

— Thayer! spuse ea cu o voce ascuțită, pe față putându-i-se citi un ciudat amestec de furie, confuzie și ușurare. Ce-i cu tine aici? Unde-ai fost? Ești bine?

Mușchii lui Thayer se încordară când băiatul își strânse pumnii. Își plimbă privirea de la Laurel la Madeline, apoi la Emma și la părinții lui Sutton, ca și cum ar fi fost un animal rănit care voia să fugă de atacatorii săi. După o secundă, se roti pe călcăie și se năpusti în direcția opusă. Străbătu iute dormitorul lui Sutton, plonjând pe fereastră și coborând pe stejarul care servea drept ieșire de urgență din odaia lui Sutton. Emma, Laurel și Madeline se repeziră la fereastră, cât să-l mai vadă pe Thayer dispărând în întuneric. Mergea șchiopătând — își trăgea vizibil piciorul stâng în vreme ce traversa peluza.

— Vino-napoi! strigă domnul Mercer, ieșind în trombă din dormitorul lui Sutton și coborând grăbit scările.

Emma o luă la goană după el, cu doamna Mercer, Laurel și Madeline pe urmele ei. Din salon își făcură apariția Charlotte și Gemenele Twitter, adormite și buimace.

Se adunară toate în pragul ușii deschise. Domnul Mercer străbătuse deja o jumătate de curte, agitându-și pumnul la două stopuri ce dispăreau în depărtare.

— Chem poliția! urlă el. Vino-napoi, blestematule!

Nu primi niciun răspuns. Cauciucurile scrâșniră când luară virajul. Și, dintr-odată, Thayer nu mai era!

Madeline se răsuci să o privească pe Emma. În ochi îi apăruseră lacrimi, iar obrajii i se umpluseră cu pete roșii.

— Tu l-ai chemat aici?

Emma icni.

— Cum? Nu!

Dar Madeline țăsnise pe ușă. Se auziră câteva țiuitori ascuțite și luminile de la SUV-ul lui Madeline împrăștiară întunericul.

Laurel îi aruncă Emmei o privire furioasă.

— Uite ce-ai făcut!

— N-am făcut nimic, protestă Emma.

Laurel căută sprijin la celealte fete. Charlotte își drese glasul. Gemenele Twitter tastau la iPhone-urile lor, nerăbdătoare să posteze noile vești pe multele lor site-uri de socializare. Privirea lui Laurel era rece și neîncrezătoare, iar Emma putea ghici de ce. Laurel și Thayer fuseseră cei mai buni prieteni înainte de dispariția lui, iar Laurel făcuse o adevărată pasiune pentru el. Dar Thayer abia dacă băgase de

seamă că era și ea în dormitorul lui Sutton. Din datele culese de Emma în ultimele săptămâni petrecute în Tucson, ceva important se petrecuse între Sutton și Thayer înainte ca el să dispară.

— N-ai făcut nimic? spuse Laurel, trăgându-se înapoi ca să-o privească pe Emma. L-ai băgat în belea! *Din nou!*

Doamna Mercer își trecu mâinile peste față.

— Te rog, Laurel, nu acum! Se apropie de Emma, încingându-și cordonul de la halatul de baie roz flaușat pe care se oprișe să-l ia când coborâse scările. Sutton, ești teafără?

Laurel își dădu ochii peste cap.

— Uită-te la ea. E *bine*.

În sfârșit, Drake, marele danez, tropăi pe scări în jos și-i împunse mâna doamnei Mercer cu botul lui bălos.

— Ce mai câine de pază ești și tu, murmură doamna Mercer. Apoi se întoarse spre Emma, spre Laurel și spre cele trei fete rămase în hol. Cred, fetelor, că ar trebui să plecați acasă, acum, spuse ea cu o voce obosită.

Fără să scoată o vorbă, Charlotte și Gemenele Twitter se întoarseră în salon, probabil ca să-și adune lucrurile. Capul Emmei era încă în ceață, și nu le urmă, ci se târî înapoi pe scări și-și căută refugiu în dormitorul lui Sutton ca să-și limpezească mintea. Odaia arăta exact aşa cum o lăsase: pe raftul lui Sutton zăcea frumos ordonate numere vechi din *Vogue*, colierele stăteau pe scrinul ei, pe biroul alb de stejar se găsea teancul de caiete, iar pe ecranul computerului se perindau fotografii înfățișându-le pe Madeline, Charlotte,

Laurel și Sutton, cu brațele petrecute pe după umerii celor-lalte – sărbătorind probabil vreo farsă reușită din Jocul Minciunii. Nimic nu lipsea. Thayer pătrunse în odaia lui Sutton cu alt gând decât să fure ceva.

Emma se prăbuși pe podea, în vreme ce prin minte îi trecea iar privirea îndurerată a lui Madeline. Un lucru era clar că Thayer furase – pacea precară ce se instaurase între ea și prietenele lui Sutton și Laurel. Cât fusese în viață, Sutton tulburase o sumedenie de ape, și Emmei îi luase ceva timp să refacă relațiile.

Gândurile Emmei m-au făcut să mă zbârlesc. Vorbea despre prietenele *mele*. Ființe pe care *eu* le cunoșteam de o veșnicie și le iubeam, și care, la rândul lor, mă iubeau *pe mine*. Dar nici eu nu puteam să neg că luasem unele decizii discutabile. Îi furasem iubitul lui Charlotte, pe Garrett. În mod clar avusesem un soi de relație nesigură cu fratele lui Madeline. Îi provocasem un atac lui Gabby în timpul unei farse din Jocul Minciunii – amenințând-o apoi pe sora ei că, dacă avea să spună cuiva ce făcusem, o să-i transform viața în liceu într-un iad. Si mă arătasem indiferentă față de sentimentele lui Laurel de prea multe ori ca să stau să mai socotesc. De când eram moartă, înțelesesem un lucru – că făcusem o mulțime de greșeli cât timp fusesem în viață. Greșeli pe care n-aș fi putut să le îndrept niciodată. Dar poate că Emma o să reușească.

După câteva minute în care respiră adânc, Emma se strecură afară din odaia lui Sutton și coborî încet scările. În